

Sense por de morir – Anna Teixidor

Com tanta gent, vaig passar la tarda i la nit del 17 d'agost de 2017 rebent informacions contradictòries a l'entorn d'una furgoneta a la Rambla de Barcelona, un apunyalament a la Zona Universitària, uns trets a Cambrils i una explosió a Alcanar. A mesura que se succeïen les hores i els dies, emergien informacions que de seguida eren desmentides, complementades o substituïdes per altres, de manera que costava fer-se'n una idea general. No he disposat d'un relat general dels fets, ordenats i comprovats un per un, fins que no he llegit *Sense por de morir*.

Per escriure aquest llibre-reportatge, Anna Teixidor ha consultat les 30.000 pàgines del sumari, ha viatjat a Bèlgica i al Marroc, ha parlat amb familiars i veïns dels implicats, amb policies, amb imams, amb qualsevol persona que pogués contribuir a aclarir els fets. No m'hauria estranyat gens que el llibre l'hagués firmat un equip, ja que l'autora ha fet una feina ingent i l'ha documentada de manera exhaustiva. Dedicava unes pàgines molt valuoses a les conseqüències que els atemptats van tenir a Ripoll, a la manca de confiança sorgida entre els veïns i al sorgiment del Front Nacional de Catalunya. També explora la biografia de l'imam, el funcionament de les mesquites, les relacions entre la policia catalana i espanyola, la propaganda d'Estat Islàmic, tot d'elements que ajuden a desembolicar la troca dels fets.

Sobta comprovar fins a quin punt els autors eren joves (un era menor d'edat), la majoria nascuts a Catalunya, sense contactes amb zones conflictives, amb feines remunerades, respectats dins i fora de la comunitat musulmana. Sobta, també, que visquessin a Ripoll, un lloc sense guetos ni percentatges molt alts d'immigració, que no figurava en cap mapa del gihadisme. Però el que sobta més és el sigil amb què es van dur a terme les operacions. Ni els veïns, ni els amics, ni tan sols els familiars sospitaven el que estaven tramant. No es deixaven veure junts en públic, i menys amb l'imam. El llibre recull molts testimonis que es negaven a creure el que deien les notícies: empresaris que els consideraven treballadors exemplars, la policia encarregada de les relacions amb la comunitat musulmana de Ripoll, la germana d'un dels participants.

Ni les investigacions, ni la bibliografia, ni els testimonis permeten entendre com és que en dos anys una desena de catalans d'origen marroquí es van deixar convèncer per un imam mediocre, poc versat en tecnologia, i que no dominava cap llengua romànica. Tots aquells nois que aparentment no tenien cap motiu personal per implicar-

se en la gihad ni havien participat en cap fet violent acabarien atemptat contra gent desconeguda amb un somriure als llavis.

Les imatges dels atemptats ens esgarrifien: només les paraules ens permeten conèixer, més que entendre, el que va succeir.